

PARLAMENT DE CATALUNYA

Ernest Benach i Pascual
President

ACTE DE LLIURAMENT DEL XXIII PREMI SOLIDARITAT 2009 I DE LA MENCIÓ ESPECIAL MITJANS DE COMUNICACIÓ

Palau del Parlament, 9 de febrer de 2010

Doncs abans de cloure aquest acte, em permetran, un any més, que els adreci unes paraules. Els darrers anys aquest Parlament, com a institució, s'ha fixat, entre altres objectius, obrir les portes; físicament, multiplicant les visites al palau, acollint nombrosos actes, però també en sentit figurat, apropant-se a la realitat immediata del país més enllà dels canals de relació de caire legislatiu.

El lliurament del Premi Solidaritat, atorgat per l'Institut de Drets Humans de Catalunya, n'és un bon exemple. No és tan sols un acte protocol·lari, institucional, de premiar unes persones.

El que avui acull el Parlament és un acte amb valor polític, no de gestualitat partidista, sinó **POLÍTIC**, en majúscula. I permetin-me, doncs, que reivindiqui justament la política com a concepte.

És un acte de compromís amb uns valors, de reconeixement i reivindicació d'uns valors necessaris per al present i el futur de la nostra societat. És, doncs, un acte amb sentit polític de país.

Ho ha estat cada any, i ho és més encara en l'actual context de reacció a les crisis. Crisis diverses amb una arrel comuna: la crisi de valors a la societat del nostre temps; o, dit d'una altra manera, crisis que neixen del triomf de l'individualisme i de la recerca de beneficis immediats via especulació. Crisis que han afectat des de sectors de les finances al de la

construcció, passant també pels de la política, per descomptat, però també pel gruix de la societat. S'han pres decisions –i s'han deixat de prendre decisions– sobre una escala de valors perversa que ens ha portat fins al punt actual.

En aquest context de reacció a les crisis, no hi ha ni hi trobarem solucions màgiques, ni tampoc d'efecte immediat. Calen grans canvis que demanen temps i esforç. I de la mateixa manera que a l'arrel de les crisis hi han els valors, en la reacció també seran determinants els valors. Pensar a mitjà i llarg termini, i fer-ho en sentit col·lectiu, és necessari per aplicar veritables solucions als problemes i reptes que tenim sobre la taula.

És a dir, és moment de reivindicar valors socials positius a la nostra societat. I es poden fer discursos demanant-ho, però, essent realistes, això sol no canviarà gaire les coses.

Cal reivindicar amb exemples. Cal situar, en un lloc preferent de l'imaginari col·lectiu, referents, models, persones que destaquen en la promoció de valors socials positius. Cal que la ciutadania vegi exemples del que es pot fer, i que es pot tenir èxit defensant els drets humans, treballant sense renunciar a valors com la justícia o la igualtat. I que quedi clar també que no tothom, ni en l'àmbit polític, ni en l'àmbit de la societat civil, defensa el mateix ni amb la mateixa intensitat.

Aquests premis, per tant, contribueixen a reforçar valors socials en un moment que el país els necessita de manera urgent. Per aquest motiu considero aquest lliurament de premis un acte de país, de política, entesa com a projecte col·lectiu que cerca el progrés humà comú.

La Fundació Surt, representada per la senyora Fina Rubio, i el periodista José Yoldi són dos d'aquests exemples que cal donar a conèixer, que mereixen no solament reconeixement, sinó ser punts de referència a la nostra societat. Ens mostren un camí: que es pot treballar i progressar, en molts àmbits, sense haver de renunciar a la defensa dels drets i dels valors socials. I si m'ho permeten, així mateix aquests premis també són un recordatori per a la nostra societat.

El poble català és molt solidari. No tan sols quan se li demana ajuda, com en els casos d'Haití, de portes enfora, o el de la Marató de TV3, de portes endins, o en el compromís i l'actuació del govern en matèria de cooperació, d'ajuda al desenvolupament, etcètera.

Milers de catalans anònims, en el dia a dia, fora dels focus, tradueixen l'esperit solidari en una gran tasca social que dóna resposta a les necessitats de molta gent que ara mateix passa moments de dificultats a les nostres ciutats, als nostres barris, als nostres pobles.

I també som solidaris dia a dia amb altres territoris, amb causes d'arreu del món; de vegades, tot i els riscos. És obligat recordar avui aquí que, des del passat 29 de novembre, tres cooperants catalans, Albert Vilalta, Roque Pascual i Alícia Gámez, que participaven precisament en una caravana solidària que transportava material d'ajuda a diferents països de l'Àfrica, estan segrestats. Tots seguim amb esperança les gestions de les autoritats que n'han d'aconseguir l'alliberament.

L'esperit solidari català ve de lluny. I permetin-me recuperar unes paraules que en aquest mateix palau, el desembre del 1932, va pronunciar Francesc Macià, moments abans de ser escollit el primer

president de la Generalitat de Catalunya de l'època moderna. Deia Macià: "Nosaltres diem a tots els pobles del món que estem desitjosos d'anar a llur costat en la conquesta dels ideals de llibertat, de justícia i, sobretot, de pau".

Són paraules significatives d'aquesta tradició solidària en la defensa dels drets humans allí on calgui. Però Macià no ignorava que cal començar per casa, i sumava a aquell compromís la petició als diputats que cap ciutadà català quedés "amb set de treball, de cultura o de justícia".

He trobat oportú recordar aquelles paraules perquè, si bé la defensa dels drets humans és un compromís que no coneix fronteres, mai no hem d'oblidar que de la seva defensa també cal que en tinguem sempre cura a la nostra pròpia terra.

Perquè vivim en una democràcia, en un estat desenvolupat, que té el compromís amb els drets humans que hem fixat a la constitució i l'estatut. Però això no vol dir que la feina estigui tota feta, que no calgui treballar encara molt per garantir el ple exercici de drets al nostre país. És així que aquests premis són també un recordatori d'aquesta realitat propera, d'aquests molts deures pendents de la nostra democràcia.

El premi a la Fundació Surt ens recorda que es va avançant en la igualtat de gènere, però que encara hi ha molta feina a fer; que el món laboral encara registra desigualtats –i desigualtats importants– de gènere; és un terreny on encara cal fer un sobreesforç.

De manera similar, José Yoldi, amb els seus articles, cròniques judicials, demostra un compromís lloable amb la seva professió i amb el valor de

PARLAMENT DE CATALUNYA

Ernest Benach i Pascual
President

la justícia –a part de parlar un català més que correcte. No ha pres el camí fàcil, no ha defugit assenyalar les contradiccions de la institució, no ha amagat ingerències polítiques en els procediments judicials. Ha posat llum a problemes i mancances de la institució de la justícia a l'estat espanyol, conscient que precisament és una institució fonamental per a la garantia dels drets humans a qualsevol país.

Els premiats avui, per tant, són també un recordatori que al nostre entorn més proper cal seguir avançant en la defensa, dia a dia, dels drets humans, i un recordatori també que hi ha molta gent, en tots els àmbits, que treballa per aconseguir-ho.

Felicitats, doncs, als premiats, agrair-los especialment el seu compromís amb els valors de la igualtat i la justícia, fer un esment especial i agrair també a l'artista Jaime de Córdoba la seva obra, i agrair un any més a l'Institut de Drets Humans de Catalunya seva contribució a fer del nostre un país millor, un país més just i, per tant, un país una mica més lliure.

Moltes gràcies.